

Tien jaar Tinder

Is er iets mis met mij?

De komst van Tinder tien jaar geleden brak de datingwereld open. De app legde de pijnlijke plekken van de online zelfpromotie bloot. Verder veranderde er weinig. 'De vijver is groter, maar je ziet ook hoeveel vissen je niet vangt.'

Eva Hofman beeld Milo

H

annah B. droeg in de 2019-finale van *The Bachelorette* een lange, witte galajurk. In haar glanzende blonde haren was extra volume geföhnd, ze keek verliefd naar de man die haar een serenade bracht. Met z'n tienden zaten we voor de televisie in de gezamenlijke ruimte van ons studentenhuus. We hingen over elkaar heen, dronken wijn en aten ijs terwijl we toekken hoe Hannah de verkeerde man koos.

Een sufferd vanaf de eerste aflevering, vonden we bijna allemaal. De 'bachelorette' deelt elke aflevering rozen uit aan een verzameling vrijgezelle mannen. Wie geen roos krijgt moet vertrekken en de laatste die overblijft mag zich met haar verloven. We waren teleurgesteld, Hannah had voor een ander moeten kiezen. Iemand gooide een chocolaatje naar de tv.

'Zullen we real life *Bachelorette* spelen', vroeg mijn huisgenoot Sarah terwijl ze mijn telefoon van me afpakte en Tinder opende. Voor onze neus draaiden nog de suikerzoete beelden van romantiek die elk jong meisje krijgt voorgeschoteld: nog geen seconde verliefd en *pats boem* verloofd, rode rozen en champagne, een Ken-barbie van een man die alle andere mannen wil verslaan om bij jou te zijn en zie, Echte Liefde overwint. Die beelden dus, terwijl Sarah lijven keurde op een app die sinds de oprichting een twijfelachtige reputatie geniet vanwege de losse contacten die erop ontstaan. Er was geen verlovingsaanstaande, maar we speelden hetzelfde kille spel. Uit een verzameling geïnteresseerde mensen mochten wij kiezen wie die avond zou winnen.

Kunnen vrouwen seks hebben zoals mannen? Met die vraag, uitgewerkt in de eerste aflevering, wist de Amerikaanse hitserie *Sex and the City* zes seizoenen te vullen. Het antwoord leek nee, want aan het eind van de originele serie hadden de vier hoofdpersonen, die toch verschillende vormen van vrouwelijke seksualiteit zouden representeren, allemaal een vaste partner en twee waren getrouwd. De vraag werd precies tien jaar geleden weer gesteld, toen de nieuwe datingapp Tinder zijn opmars maakte op universiteitscampussen. Een succesformule: er zat een spelelement in, je kreeg mensen te zien die je in het echt niet

ontmoette, het ging voornamelijk om keuren op uiterlijk en je kon anoniem aangeven of je iemand aantrekkelijk vond. Pas als je allebei naar rechts had geswiped kreeg je een melding. Tinder was er in de eerste plaats voor *hook-ups*: onenightstands, afspraakjes die vooral om seks draaien.

Eerst schaamden gebruikers zich nog een beetje. Dat van die hook-ups was gênant om toe te geven en sommige eerste stellen die via Tinder een relatie kregen, verzonnen een romantischer ontmoeting: we botsten tegen elkaar op in de supermarkt, in een stampvol café zag hij alleen mij zitten. De maatschappelijke verontwaardiging was groot, die eerste jaren. Het zou onveilig zijn om zomaar met vreemden af te spreken, mensen zouden de app gaan gebruiken om vreemd te gaan, het zou verkrachting in de hand werken en echte romantiek in de weg zitten, commercialiseren, een vleesmarkt blootleggen. Bron van schrik: vrouwen deden er warempel aan mee.

In haar boek *Liefde in tijden van Tinder* beschrijft communicatiewetenschapper en klinisch psycholoog Elisabeth Timmermans de zwaaiende pendel van de seksuele bevrijding van vrouwen. Ze citeert studies uit de eerste Tinder-jaren waarin vooral de hook-upcultuur onder studenten wordt belicht. Een Amerikaanse studie waaruit blijkt dat studenten die *casual* seks hebben vaker incidenten van aanranding en verkrachting rapporteren. Een andere studie, ook uit Amerika, die erop wijst dat vooral extraverte en avontuurlijke mensen seksueel risicogedrag vertonen. Ze noemt een boek waarin onderzoeksjournalist Laura Stepp waarschuwt dat ongebonden seks helemaal niet bestaat: *Unhooked: How Young Women Pursue Sex, Delay Love, and Lose at Both*.

Het is de zoveelste keer dat er conservatief wordt gereageerd op de seksuele bevrijding van vrouwen, schrijft Timmermans. 'Na de seksuele revolutie had je in de jaren 1970 bijvoorbeeld een "emancipatiekramp", omdat men bang was dat de vrouw ineens als een lustobject gezien zou worden. Een paar jaar later kreeg je dan weer een heropleving van het verlangen naar de lust en werd die periode ervoor afgeschreven als puriteins. Eind jaren 1980 kwamen we

op een punt waarin seks toegelaten werd, maar de liefde ook meer verwacht en opgeëist werd.' Eerdere krampen: openbare dansen werden een ontmoetingsplek, de komst van de auto liet de jeugd aan ouderlijk toezicht ontsnappen, bioscopen en discotheken verzorgden relatieve privacy in de publieke ruimte, dankzij toegenomen financiële vrijheid kwamen er dates – niet langer ontmoette je je potentiële liefde thuis onder toezicht van een chaperonne. Het werd gewoon om niet meteen te trouwen, je kon plots met meerdere mensen achter elkaar daten.

De komst van Tinder, en twee jaar daarvoor Grindr, brak de datingwereld open. Gemedieerd afspreken via krantenadvertenties bestond in de negentiende eeuw al, in de jaren tachtig kwam daar videodaten bij en vlak daarna ontstonden de eerste datingwebsites waarop je door een virtuele catalogus kon scrollen. Soms hadden ze een specifiek publiek in gedachten, zoals Lexa: daten voor hoger opgeleiden. Online daten was er in die eerste dagen voor losers die in het echt niets voor elkaar konden krijgen. Tinder, net als Facebook geïntroduceerd op universiteitscampussen, bracht daar verandering in. Het gebruikte de locatiefunctie op je smartphone, je kon meteen zien wie er in je buurt was en als je op reis ging ontmoette je daar aantrekkelijke matches.

Volgens Tinder zelf is het platform gericht op verbintenissen die niet mogelijk zouden zijn zonder het voordeel van interactie in de virtuele wereld. Dat samenbrengen lukt – volgens eigen cijfers is de app in meer dan 190 landen in gebruik en maakt hij anderhalf miljoen dates per week mogelijk. Maar waren die verbintenissen offline niet mogelijk geweest? Uit *It Happened on Tinder*, een bundeling van onderzoeken naar veranderde gewoonten in de liefde: 'Het is mogelijk dat de gemedieerde omgeving zogenaamd afwijkende relaties laat slagen omdat men zich minder ongemakkelijk voelt om online te schrijven dat hij/zij op zoek is naar een seks-slaaf dan wanneer dat in een face-to-face-gesprek moet. Maar het is niet uitgesloten dat de virtuele omgeving de romantiek niet zozeer verandert, als wel de veranderingen weerspiegelt die toch al hebben plaatsgevonden.'

Het hook-upstigma dat op datingapps van toepassing is neemt langzaam af, schrijft Timmermans. In de populaire cultuur zie en lees je tegenwoordig Tinder-succesverhalen en onderzoek wijst uit dat online daters niet langer vooral worden gezien als onbetrouwbare of sneue types. Maar ook op Tinder betekent 'succes' een relatie. Het meest voorkomende script voor jonge vrouwen is nog steeds het prinsessenverhaal. Timmermans: 'Jonge vrouwen, die zichzelf al van kleins af aan vereenzelvigen met sprookjes en prinsessen, zouden in onze cultuur aangemoedigd worden om zich vooral bezig te houden met meisjesachtige dingen. Het is belangrijk om mooi te zijn en je moet zo veel mogelijk glitters en roze spullen

consumeren om dat doel te bereiken. Ondertussen wacht je geduldig op je prins op het witte paard, die symbool staat voor eeuwige liefde en geluk.'

Stel, Tinder heeft in zijn tienjarige bestaan weinig wezenlijks veranderd in de wereld van liefde en relaties – romantici verwachten nog romantiek, ook online daters krijgen verkering. Dan nog heeft het invloed gehad op het voorstadium van zowel de liefde als de hook-up: de ontmoeting. Niet eerder was aantrekkingskracht zo meetbaar, nooit eerder werden we zo direct door een algoritme geconfronteerd met hoe we fysiek in de markt liggen (waarom krijg jij veel leukere mannen te zien dan ik, vroeg Sarah terwijl ze scrollde).

Wie vroeger vermoedde dat onaantrekkelijke heteromannen het zwaarder hebben dan onaan-trekkelijke vrouwen, kan nu met twijfelachtige studies zwaaien waarin bijvoorbeeld door likes te vergelijken wordt bevestigd dat de minst aantrekkelijke tachtig procent van de mannen moet wedijveren om de minst aantrekkelijke 22 procent van de vrouwen. En wat meetbaar is, wordt manipuleerbaar. Het internet staat vol manieren om je profiel te laten opvallen, om een online persona te bouwen die de meeste matches oplevert – poses, sleutelwoorden, openingszinnen. Oppervlakkig, zeker. Het zijn juist de pijnlijke plekken van de romantische oppervlakte die Tinder wist bloot te leggen.

In 2008 hing Parijs vol met posters van datingsite Meetic, die liefde beloofde die niet aan het toeval was overgelaten. Het wekte de woede van de Franse filosoof Alain Badiou, die er prompt over in discussie ging met de journalist Nicolas Truong. Ze wijdden er een boekje aan, *In Praise of Love*. De eerste fout was dat de slogan (*Love without chance*) 'misbruik' zou maken van een toneelstuk van Pierre Carlet de Marivaux, *Het spel van liefde en kans*. Nog wat andere slogans

'Vermijd willekeur en elke existentiële poëzie, allemaal in naam van de categorische afwezigheid van risico's'

waar Badiou boos van werd: 'Wees verliefd zonder verliefd te hoeven worden', 'Krijg volmaakte liefde zonder het lijden'. 'En dan allemaal dankzij de datingsite Meetic, die op de koop toe – en dat idee beneemt me de adem – liefdescoaching aanbiedt. Ze leveren je dus een trainer die je voorbereidt op de toets.'

Wat Badiou zo pessimistisch stemde aan die posters was niet alleen het gebrek aan respect voor de schone kunsten, maar ook de kapitalistische verzekeringsmindset die achter de slogans schuilging. Ze beloofden een vorm van liefde waarbij de minnaar zelf geen enkel risico loopt,

overall op voorbereid is, alle foto's alvast heeft gezien. Er zijn in die wereld geen wederzijdse verplichtingen, als je wil mag je je consequenteloos loskoppelen. 'Ik zie de veiligheidsregeling als primaire vijand van de liefde', schrijft Badiou. 'Het is niet veel anders dan een gearrangeerd huwelijk. Niet aangegaan in naam van familieorde en hiërarchie door despotische ouders, maar in de naam van de veiligheid voor de betrokken personen, door vooraf gemaakte afspraken: vermijd willekeur, toevallige ontmoetingen en uiteindelijk elke existentiële poëzie, allemaal in naam van de categorische afwezigheid van risico's.'

Mensen denken dat Tinder veranderd is of meer een seks-app is geworden', zegt kunstenaar Mignon Nusteling. 'Ik denk dat de men-

sen die daar een mening over hebben zelf veranderd zijn.' Toen ze afgelopen zomer op het strand lag, verveelde ze zich zo dat ze besloot Tinder weer eens te installeren. Ze zag dat veel gebruikers foto's van zichzelf plaatsten zonder begeleidende tekst erbij. Die swipete ze meteen weg, naar links. 'Als iemand mij vroeger leuk vond, vond ik dat een compliment, ook al schreef hij verder niets. Ik vind het nu een belediging als iemand denkt kans bij mij te maken zonder te communiceren.'

Het bouwen van een profiel begon te voelen als werk, zegt Nusteling, die 22.000 volgers heeft op Instagram. Daarom verwijderde ze de app weer. 'Voor mij was Tinder vroeger een manier om sociaal te leren wat het speelveld is. Ik heb er geleerd wat afknappers zijn, hoe mensen zichzelf verkopen. Hoe spreek je verwachtingen uit, hoe geef je grenzen aan.'

Nusteling is bekend op Instagram vanwege haar maatschappelijk geëngageerde kunst, waar ze vaak lange teksten bij schrijft met overdenkingen en vragen. Na de sessie op het strand besloot ze een werk te maken over Tinder en de manier waarop gebruikers zich erop presenteren, met een tekst erbij over de eerste gesprekken die je op de app voert, conflicterende verlangens en *sexting*, het verspreiden of delen van seksueel getinte berichten of foto's of video's van jezelf. Online chat-ten gaf haar in de eerste jaren van Tinder het zelfvertrouwen om uit te spreken wat ze in het echt niet durfde. 'Ik vond het leuk en spannend, en ik heb een scherpere pen dan tong. Voor mij was het een manier om goed uit de verf te komen.'

Het werd een zelfportret, een foto van haar blote buik en benen. Nog net zichtbaar op het beeld is de onderkant van een tatoeage die haar borst moet bedekken: de tentakels van een kwal. Er zitten contrasten in. Rode, gekunstelde nepnagels tegenover ongekapte schaamhaar dat onder een witte onderbroek vandaan krult. De onderbroek is nat, en erop staan de woorden die

Nusteling eens naar een Tinder-match stuurde: 'Ik ben een gecontroleerde mozaïek van zelfliefde en zelfhaat.'

De foto werd onderdeel van een tentoonstelling over hedendaagse taal van de liefde in de Koppelkerk in Bredevoort. In het begeleidende audiofragment zegt Nusteling: 'Klinkt sexting vaak wel als de symfonie die het zou kunnen zijn? Worden *nudes* gemaakt voor de smaak van de ontvanger of vanuit de esthetiek van de maker? Worden woorden geschreven om gelezen, of om simpelweg geventileerd te worden? Wie beslist de toon binnen het spectrum van sensueel poëtisch tot penetrant banaal? Wie beslist hoe vulgair je wil zijn? Hoe vulgair ben je echt? En is het nou eigenlijk opwindender om te zenden of om te ontvangen?'

Wie op Tinder zit, bouwt een versie van zichzelf op aan de hand van een profiel. Je kiest foto's, je kiest teksten. Net als op andere sociale media ben je bezig met het construeren van een online persona. Het grappige, zegt Nusteling, en dat is deels wat ze wil laten zien met haar gemengd geregisseerde en ongeregisseerde zelfportret, is dat je jezelf online altijd op een bepaalde manier aan het verkopen bent naar je eigen smaak. Je verleidt, maakt een montage naar hoe je zelf graag zou willen worden verleid. Jij hebt de controle.

Zo ook als je aan het sexten bent, en de vraag is of je weerspiegeld krijgt wat je erin legt. In het audiofragment zegt Nusteling: 'Ik lees liever dat iemand verkneukeld in de trein springt, dan dat ik mezelf moet verwennen met mijn eigen interpretaties. Sexting zal ongetwijfeld haar advocaten kennen, al moeten we de Reve in onszelf niet overschatten. En ook onze goede verstaander niet; zo'n hypothese is niet meer dan een hersenschimmige masturbatie waarvoor je zelf de credits verdient, ondeugd.'

Ze gaat voor niemand meer die geen tekst bij zijn foto's heeft staan. 'De meest normale, logische reden: als je weigert te typen, dan vind je je uiterlijk compleet leidend. Dat is ontzettend oppervlakkig, dat zegt gewoon niks. Misschien is het elitair van mij dat ik wil zien hoe iemand schrijft, maar het idee dat communicatie geen voorwaarde is, zelfs al gaat het alleen om seks, staat me tegen. Het voorbeeld voor dit kunstwerk: ik was online in gesprek met een leuke man en toen zei hij: "We gaan heus nog wel een keer bedvogelen." Dat vond ik een afknapper want toen dacht ik: jij bent bezig met je verlangen, van "we gaan nog wel een keer", en ik wil liever gewoon de ontmoeting, het avontuur.'

Uiteindelijk was het niet taal maar toch fysieke aantrekkingskracht die haar in eerste instantie

tot haar huidige verkering aantrok. Ze was de tekst voor de tentoonstelling aan het schrijven aan een tafeltje in het Magazijn, haar favoriete restaurant in Dordrecht, toen er een knappe man binnenkwam, zo'n man bij wie ze wel hoopte kans te maken. Hij zat aan een andere tafel, maar bij toeval moest er geschoven worden en kwam hij naast haar te zitten. 'Hij bleef maar sonnetten voordragen, heel irritant. Toch zijn we uiteindelijk de hele nacht gaan jeu-de-boulen. Dat van die sonnetten is gelukkig opgehouden, en hij is nooit meer weggegaan.'

'Help mij', die vraag krijgt Elisabeth Timmermans het vaakst. Sinds het uitkomen van haar boek geeft ze regelmatig lezingen over Tinder en andere datingsites. Het idee van de maakbaarheid van de liefde is ingeburgerd geraakt, ziet

je avontuurlijk bent, dus leek het een tijdje alsof iedereen heel erg van reizen hield. Terwijl, als je één keer op een berg hebt gestaan maar verder niet van wandelen houdt, moet je die foto misschien niet delen. Dan creëer je verkeerde verwachtingen.'

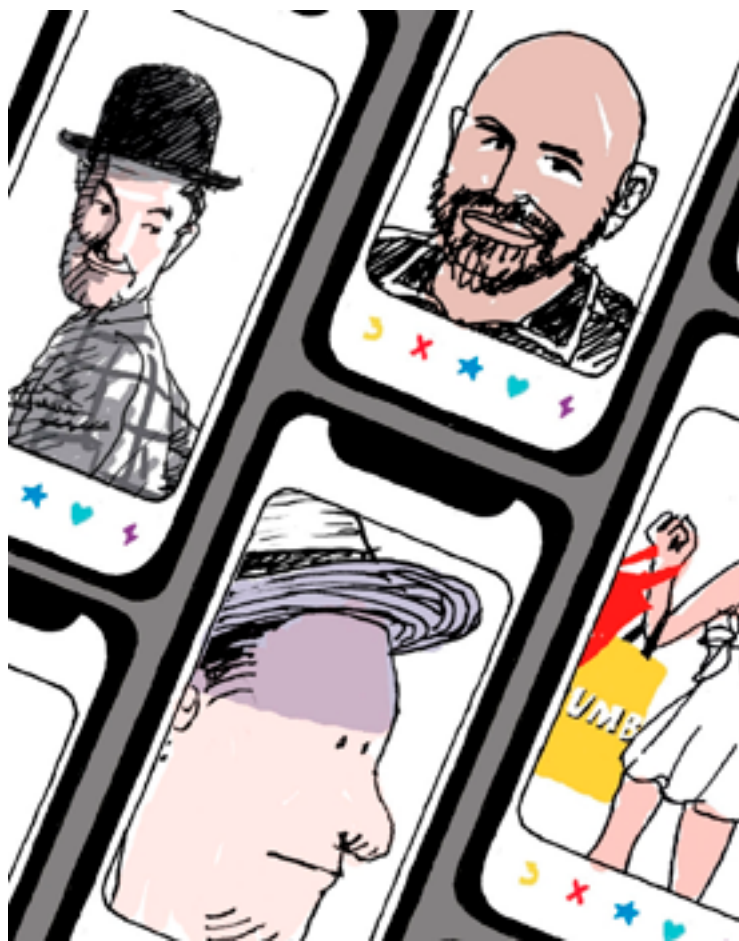
Als ze lesgeeft laat ze vaak een fragment zien uit *You've Got Mail*, een romantische comedy uit de jaren negentig waarin twee zakenrivalen zonder het te weten online met elkaar aan het daten zijn. 'Het is belachelijk hoeveel er in dertig jaar tijd is veranderd', zegt Timmermans. 'Op het gebied van anonimiteit bijvoorbeeld – je kon bij wijze van spreken aan het mailen zijn met een collega omdat er met nicknames werd gewerkt. Het versturen van een foto kon een uur duren en dan had je slechte kwaliteit. Inmiddels zit in bijna elke serie die ik kijk wel een verwijzing naar datingapps.'

Timmermans heeft zich laten omscholen tot klinisch psycholoog. Ze ziet in haar praktijk vaak mensen die moeilijkheden hebben met daten. 'Als ik een lezing geef, komen mensen soms kwaad naar mij toe: "Jij zegt dat je succes kunt hebben op Tinder, maar ik ben al drie maanden aan het swipen en ik heb nog geen match. Ik begin te denken dat er iets mis is met mij." Het is heel confronterend wat zo'n afwijzing met ons kan doen. Aan de ene kant opent Tinder een toegangspoort, tegelijkertijd ontstaat er zelftwijfel. De vijver is groter, maar je ziet ook hoeveel vissen je niet vangt.' Ze probeert altijd duidelijk te maken dat het geen sprookje is. 'Je verwacht van verliefdheid een vonk en vlinders, maar waar kom je dat verder in je leven tegen? Waarom verwacht je dat van een datingplatform, als het niet in je persoonlijkheid ligt om zulke dingen te voelen?'

Timmermans heeft veel onderzoek gedaan naar romantische verwachtingspatronen, genderrollen en scripts in de tijd van het internet. Tegen het einde van de twintigste eeuw waren de rolpatronen bij het aangaan van relaties nog steeds erg vergelijkbaar met die van

de jaren vijftig. Het internet heeft daar door de relatieve anonimiteit van het daten verandering in gebracht. Via het internet kunnen vrouwen experimenteren met niet-traditionele seksuele scripts, waarin ze bijvoorbeeld zelf het gesprek openen. Een opvallend resultaat uit haar onderzoek: zowel mannen als vrouwen geven aan dat ze graag zouden terugkeren naar ouderwetse verleidingspatronen, waarin de man verleidt en de vrouw dat al dan niet laat gebeuren.

Als ze na al die gesprekken met tinteraars positieve en negatieve ervaringen in kaart brengt, drijft er een grote negatieve verandering naar

ze. Hoe meer keuze we hebben, des te kritischer we zijn, vertelt ze telefonisch vanuit Antwerpen.

Soms zitten er alleen vijftigplussers in de zaal, die willen weten waar hun kleinkinderen het over hebben. Soms zijn het studenten die geïnteresseerd zijn in de maatschappelijke effecten van datingapps. Vaak willen gasten weten hoe ze hun profiel kunnen optimaliseren. 'Ik heb het gevoel dat ik mensen steeds moet teleurstellen', zegt Timmermans. 'Ik doe niet aan tips en tricks: dit en dit moet je doen en dan ben je er succesvol. Het werkt meestal averechts. Op veel websites staat dat je moet opvallen en laten zien dat

boven: *ghosting*, het plotseling stopzetten van alle communicatie zonder afscheid te nemen. 'Mensen ervaren dat als extreem pijnlijk, en dat komt echt door het gebruik van datingapps. Technologie is heel fijn om connecties te maken, maar het kan ook heel kwetsend zijn in de disconnectie. Negeren bestond natuurlijk al, maar ghosting gaat nog een stapje verder. In de online wereld hebben we nog geen duidelijk waarden- en normenkader. Tien jaar Tinder is lang, maar maatschappelijke verschuivingen hebben lang nodig om post te vatten.'

Op reizend theaterfestival de Parade houdt theatermaker Laura van Dolron een verdrietig verhaal. Zwaarte overheerst als ze de drama's die haar recentelijk overkwamen langsloopt, haar scheiding, het verlies van haar moeder die in elke kringloop wel een pareltje vond, haar pogingen om weer terug te keren op de datingmarkt. 'Ik zat laatst op Tinder en toen dacht ik: was mijn moeder hier maar', zegt Van Dolron. 'Want die vindt misschien nog wat in deze teringzooi.'

Inmiddels is Tinder in veel kringen passé. Het grote sellingpoint, in contact komen met mensen die je anders niet zou ontmoeten, blijkt ook een gebrek. Wat moet je met iemand met wie je niets gemeen hebt? De app is een allegaartje van gebruikers die naar relaties zoeken, losse seks, spermadonoren, trio's, nieuwe vrienden of gewoon een goed gesprek. Volgens onderzoek naar het algoritme van Tinder krijg je in het begin vooral mensen te zien die je waarschijnlijk aantrekkelijk vindt, en daarna mensen in wie je minder geïnteresseerd bent, waardoor je gefrustreerd raakt en blijft swipen.

Nieuwere datingapps als Hinge, Feeld, Inner Circle en Raya beloven impliciet of expliciet een vorm van exclusiviteit. Inner Circle ('de app die voor kwaliteit boven kwantiteit gaat') is er voor hoger opgeleide mensen die in dezelfde stad wonen. Je moet er handmatig voor worden goedgekeurd door de beheerders. Raya is er alleen voor beroemde mensen en de superrijken. Je wordt voor toelating gekeurd door een anoniem comité. De pre's: een knap uiterlijk, een goede baan, veel volgers op sociale media, bekendheid.

Ook op Tinder kun je selectief zijn, maar dan moet je betalen. In *Liefde in tijden van Tinder* schrijft Elisabeth Timmermans: 'Eind 2016 gaf Tinder toe dat voor elke gebruiker een ELO-score berekend wordt. Deze ELO-score geeft aan wie de meest (en minst) begeerlijke gebruikers zijn op Tinder. Hoe lager je score, hoe minder aantrekkelijke profielen je te zien zal krijgen. De mensen met een heel hoge score worden daarentegen uitgenodigd voor Tinder Select, een versie van Tinder voor de zeer knappe en rijke gebruikers, zo blijkt.'

Matchingtechnologie zal in de nabije toekomst niet verdwijnen. Nu de 'teringzooi' op Tinder uitmondt in specifiekere matching, zoals voor mensen met bepaalde kinks, mensen die

een donor zoeken of mensen die graag samen elitair zijn, komen er ook steeds meer apps met een vriendschapsfunctie. Maar de pendel zwaaait weer terug, ziet Timmermans. 'Er is een degout ontstaan. Offline is het nieuwe online, dat hoor ik veel. Mensen voelen een bepaald gemis, een vorm van zorg die je online niet krijgt. Door swipend af te wijzen word je getraind in checklist-daten: dat wil ik wel, dat niet. En dat geeft ons het idee van de maakbaarheid van de liefde. In de jaren negentig ging daten meer om het tekstuele en het was introspectiever. Nu wordt het gereduceerd tot iets heel oppervlakkigs. Ik denk dat heel veel mensen zich daartegen afzetten.'

En sticker op een lantaarnpaal in Amsterdam. 'Wachtwoord vergeten? Offline dating begint hier.' Er staat de naam van een website bij: roosisoffline.nl. We spreken af op de brug boven het Rembrandtpark, bij een kunstwerk van twee hondjes die met de ruggen naar elkaar toe staan. Daar gaat Roos meestal wandelen met haar kandidaten. Soms kiezen de klanten zelf de locatie; er kwam eens een man op een tandem aanzetten, zijn ze samen mee naar de Kennemerduinen gefietst.

'Vroeger', zegt Roos, 'woonde je in een dorp en dan had je twee potentiële partners. Daar koos je er dan één van. Nu is er meer keuze en dat is goed, maar daardoor wordt het ook allemaal vluchtiger. Ik had vroeger een collega die wel drie dates op een avond plande. En dan werd het allemaal niets, belde hij mij of ik in de stad was voor een drankje.'

Roos is matchmaker. Ze doet het omdat ze het leuk en belangrijk vindt, haar platform is nog

'Offline is het nieuwe online. Mensen voelen een bepaald gemis, een vorm van zorg die je online niet krijgt'

klein, met nu zo'n tachtig mensen in het bestand. Ze heeft tien dates georganiseerd waarvan twee succesvol. Voor een kennismakingswandeling van anderhalf uur betaal je nog niets. Ze werkt niet met spreadsheets, zegt ze lachend. 'Ik heb thuis een groot bord met analoge polaroids. Dat ziet er veel

leuker uit. Het gaat me nu om het opbouwen van een bestand, zoiets goed doen duurt echt jaren.'

De onpersoonlijkheid van online dating heeft de afgelopen jaren geleid tot een heropleving van traditionele matchmakers, speeddating en nieuwe apps zoals Breeze, waarbij de fysieke date centraal staat. Op die van oorsprong Nederlandse app wordt niet gekletst, als je allebei interesse hebt, regelt de app meteen een afspraakje in een aangesloten café. Wie ouderwets op zoek wil met een professionele matchmaker betaalt al gauw duizenden euro's. Een traject met de bekende bedenker van hallucinante wervings teksten Pier Ebginge kost tussen de twintig- en veertigduizend euro, van kennismaking tot ontmoeting en match.

Op felgekleurde schoenen loopt Roos over haar vaak gebaande pad. Het is een frisse septem-berdag, ze draagt een vest en een zwarte legging, het lichtblonde haar half opgestoken. Ze vertelt dat de geur die we nu ruiken, versgemaaid gras, een positieve uitwerking heeft op gesprekken. Wat maakt haar een goede matchmaker? 'Geleefde ervaring', zegt ze. 'En mensenkennis.' Mensen zijn vaak open tegen haar, merkt ze. Tijdens een gesprek komt vaak de hele jeugd langs, gescheiden ouders, verslavingen. Ze stelt soms een vraag: ben je een bosmens of een watermens, waar word je blij van, wat is je grootste allergie? Een match maakt ze ook vooral op gevoel.

Haar geleefde ervaring bestaat ook uit Tinder. Dat moet ook wel, zegt Roos, want als je ergens kritisch op bent, moet je het ook hebben geprobeerd. Ze vindt de app slecht voor het welzijn, het draait er om geld verdienen en ze maakt zich zorgen om de hoeveelheid persoonlijke gegevens die mensen zomaar op het internet zetten. 'Met veel tegenzin heb ik ooit op aanraden van een vriendin Facebook aange-maakt. Ik vond sociale media toen al een schijnwereld waarin iedereen zichzelf portretteert. En nu ik zoveel mensen spreek, hoor ik van veel van hen dezelfde aversie. Bij mij melden zich opmerkelijk veel ICT'ers, mensen die weten hoe de dataverzameling daadwerkelijk in zijn werk gaat.'

Ze begon slogans te verzinnen en op stickers te zetten 'Mooi profiel, maar wie ben je echt?', 'Kansloze appsessie? Date offline'. Haar cam-pagne komt aardig van de grond en ook de mond-tot-mondreclame doet zijn werk. Soms krijgt ze mensen op bezoek die in de sportschool van haar hoorden. Het onpersoonlijke van online daten, de checklists en de eisen, komt ze in het echt niet tegen. 'Sommige mensen zoeken iemand die stabiel is en ondernemend, maar over het algemeen vinden ze het heel moeilijk te formuleren wat ze willen. Er is geen lijstje.'

Voor een date stuurt ze nooit foto's mee. Ze heeft haar lesje wel geleerd toen ze eens een van haar klanten belde om een date te organiseren. 'Ik zei: "Hij is heel leuk en knap om te zien, rossig haar." Zegt ze meteen: "Rood haar? Nee, daar doe ik echt niet aan." ■

Luister naar De Groene

In De Groene Amsterdammer Podcast interviewt Stephan Sanders Groene-redacteur Eva Hofman over tien jaar Tinder en online daten. Onze

podcast is iedere vrijdagochtend gratis beschikbaar via groene.nl/podcasts en via de andere bekende podcastkanalen.